

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Zuzanou Bystřickou v právní věci žalobkyně **B.U.**, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky** se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.5.2010, č. j. OAM-108/LE-PA03-PA03-2010,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 10.5.2010, č. j. OAM-108/LE-PA03-PA03-2010, bylo rozhodnuto, že žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle §10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu). Zároveň bylo rozhodnuto, že se řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu.

V zákonem stanovené lhůtě podala žalobkyně proti oběma výrokům tohoto rozhodnutí žalobu. Má za to, že správní orgán porušil § 3 a § 50 odst. 2 a odst. 3, § 68 odst. 3 správního řádu, dále pochybil při aplikaci § 10a písm. e) zákona o azylu. Zjištěný skutkový stav nesprávně právně kvalifikoval, pochybil v aplikačním procesu tím, že nepřihlížel faktickou skutkovou podstatu zákonné skutkové podstatě pronásledování upravené v § 12 zákona o azylu. Má za to, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu stanovené v § 12 zákona o azylu resp. minimálně pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu. Správní orgán je povinen rozhodnout o tom, jestli není v jejím případě na místě použití imperativního pravidla non-refoulement. Dle čl. 10 Ústavy ČR, podle nějž „... Vyhlášené mezinárodní smlouvy, k jejichž ratifikaci dal Parlament souhlas a jimiž je ČR vázána, jsou součástí právního řádu; stanoví-li mezinárodní smlouva něco jiného než zákon, použije se

mezinárodní smlouva...“. Správní orgán se měl zabývat otázkou zákazu navracení (refoulement), tzn. jestli by byl ohrožen člověk po návratu do své země na životě nebo svobodě. Žalobkyně má za to, že správní orgán při svém rozhodování nepostupoval v souladu s Úmluvou o právním postavení uprchlíků, publikovanou ve Sbírce zákonů pod č. 208/1993 Sb., (dále jen Úmluva), která má v případě odlišné dikce vnitrostátního právního předpisu aplikační přednost. Na základě čl. 33 odst. 1 Úmluvy, podle nějž: „Žádný smluvní stát nevyhostí jakýmkoli způsobem nebo nevrátí uprchlíka na hranice zemí, ve kterých by jeho život či osobní svoboda byly ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení“, se správní orgán dle mého názoru měl zabývat otázkou udělení azylu dle § 12, doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, příp. uplatněním principu non- refoulement jak je formulován v Úmluvě. Protože tak ale neučinil, považuje jeho postup za nezákonný. Žalovaný se nezabýval tím, že jí v zemi původu hrozí pronásledování ze strany jejího bývalého přítele. Byla jím v minulosti fyzicky napadána a obává se, že jí v případě návratu čeká opakování téhož. Nemá důvěru ve státní orgány a bezpečnostní složky ve své vlasti a obává se, že by jimi nebyla před násilím ze strany bývalého přítele účinně chráněna ani v jiných částech státu. Domnívá se tedy, že bude-li vrácena zpět do Mongolska, bude vystavena pronásledování podle § 2 odst. 8 zákona o azylu. Dalším důvodem pro podání žádosti je její zdravotní stav, trpí na bércové vředy a zdejší zdravotní péče je zárukou zlepšování zdravotního stavu. V minulosti byla operována v Číně, neboť podmínky poskytované zdravotní péče v Mongolsku to neumožňovaly. Pokud by v Mongolsku zůstala, vedlo by to jen k prohlubování zdravotních obtíží, i proto tedy chce zůstat v České republice.

Žalovaný navrhl, aby žaloba byla zamítnuta v plném rozsahu. Žalobkyně již v minulosti byla účastníkem řízení o udělení mezinárodní ochrany, přičemž důvody, pro které o mezinárodní ochranu opětovně žádá, jsou totožné s důvody, které uvedla v řízení předcházejícím a které byly správním orgánem náležitě posouzeny. Žalobkyně neuvedla žádné nové skutečnosti, které nebyly bez jejího vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. V žalobě shodně s předchozím řízením, opakuje, že se obává pronásledování ze strany bývalého přítele a žádá rovněž ze zdravotních důvodů. Tyto důvody nebyly ani v předcházejícím řízení shledány azylově relevantními, neboť bylo na základě aktuálních informací zjištěno, že Mongolsko splňuje podmínky bezpečné země původu ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o azylu a nebylo prokázáno, že by v případě žalobkyně tento předpoklad neplatil. Žalovaný správní orgán proto neshledal žádné nové skutečnosti, které by měl zohlednit a které opodstatňovaly nové meritorní posouzení její žádosti. Došlo tak k naplnění podmínek stanovených v § 10a písm. e) zákona o azylu a řízení o podané žádosti bylo dle § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno. Vzhledem k učiněnému rozhodnutí nebyl správní orgán povinen se zabývat otázkou udělení azylu dle § 12 zákona o azylu či doplňkové ochrany podle § 14a téhož zákona. Žalovaný tak shledává žalobní námitky zcela nedůvodnými.

Součástí žaloby byl návrh žalobkyně, aby její žalobě byl přiznán odkladný účinek, neboť výkon napadeného rozhodnutí by pro ni představoval nenahraditelnou újmu. Žalovaný vyslovil nesouhlas s přiznáním odkladného účinku s tím, že žalobkyně nijak nespecifikovala ani neprokázala vznik nenahraditelné újmy.

Vzhledem k tomu, že soud ve věci neprodleně rozhodl, nepovažoval za nezbytné o návrhu na přiznání odkladného účinku rozhodovat. (soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Azs 3/2003-44 ze dne 28.8.2003, který je vydán ve Sb. NSS pod č. 173/2004).

Žalovaný souhlasil s tím, aby soud rozhodl o věci bez nařízení jednání, žalobkyně se ve stanovené lhůtě nevyjádřila. Soud tedy v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (s. ř. s.) rozhodl o žalobě bez nařízení jednání.

V řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s. ř. s., přezkoumává soud napadené výroky rozhodnutí správního orgánu v mezích žalobních bodů a z těch hledisek, které žalobce v podané žalobě uvede, přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst.1 a odst. 2 věta první s. ř. s.).

Pokud jde o žalobní body vytýkající žalovanému porušení § 3 a § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, nemůže soud žalobkyni přisvědčit. V řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany řádné zjištění skutkového stavu věci spočívá především v tom, že žadateli je dána možnost podat úplnou a pravdivou výpověď o důvodech, které jej vedly k opuštění vlasti. Žalobkyni byl poskytnut při podání žádosti dostatečný prostor aby uvedla vše, co považuje za důležité pro rozhodování. Průběh řízení byl především ovlivněn tím, že se jednalo o opakovanou žádost. S ohledem na skutečnosti tvrzené žalobkyní v žádosti byl procesní postup žalovaného ve věci zvolen správně. Soud neshledal žádné pochybení žalovaného.

Žalovaný své rozhodnutí dostatečně srozumitelně a přesvědčivě odůvodnil, zabýval se všemi rozhodnými skutečnostmi, z odůvodnění je patrné, jakými právními úvahami se při rozhodování řídil, pokud žádost shledal nepřípustnou podle § 10a písm. e) zákona o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Vzhledem k tomu soud shledal nedůvodnou rovněž námitku porušení § 68 odst. 3 správního řádu.

Žalobkyně namítala, že žalovaný rozhodl nezákonně, pokud konstatoval, že její žádost je nepřípustná podle § 10a písm. e) zákona o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Konkrétně namítala, že se žalovaný nezabýval tím, že jí v zemi původu hrozí pronásledování ze strany jejího bývalého přítele, kterým byla v minulosti fyzicky napadána a obává se, že jí v případě návratu čeká opakování téhož. Nemá důvěru ve státní orgány a bezpečnostní složky ve své vlasti a obává se, že by jimi nebyla před násilím ze strany bývalého přítele účinně chráněna ani v jiných částech státu. Dalším důvodem pro podání žádosti je její zdravotní stav, trpí na bércové vředy a zdejší zdravotní péče je zárukou zlepšování zdravotního stavu. Tyto námitky neshledává soud důvodnými.

Žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany byla shledána nepřípustnou dle § 10a písm. e) zákona o azylu a z tohoto důvodu bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany dle § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno. Základem rozhodnutí žalovaného správního orgánu a následně i krajského soudu bylo tedy ověření naplnění skutečností pro možnou aplikaci

ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu. Soud se rozhodnutím žalovaného zabýval v mezích vymezených žalobními body.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně podala dne 6.5.2010 opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky. Shodně jako v předcházejícím řízení uvedla, že Mongolska odcestovala dne 27.6.2008 do České republiky za prací, o které se dozvěděla z inzerátu. Důvodem byly rovněž, že ji fyzicky napadal přítel. Dalším důvodem byla její nemoc, léčbu postoupila v Číně, neboť mongolští lékaři jí nebyli schopni poskytnout adekvátní léčbu. Trpěla otoky a záněty. Chtěla by zůstat v České republice, protože nemá možnost v Mongolsku sehnat práci, aby mohla podporovat rodiče, kteří jsou již v důchodu, také potřebuje splatit dluh.

Její první žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 2. 4. 2010 byla zamítnuta rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 4. 2010 č.j. 0AM-132/ZA-06-ZA13-2010 jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. d), protože bylo na základě Informace MV ČR ze dne 29. 1. 2010 konstatováno, že Mongolsko je hodnoceno jako bezpečná země původu. V potaz byla vzata i informace Světové zdravotnické organizace WHO ze dne 18. 4. 2010 o situaci v mongolském zdravotnictví, dle které je vyloučen žadatelčin názor o nedostupnosti léčby, protože vedoucím principem mongolského zdravotnického systému je dodávat každému mongolskému občanovi spravedlivou, přístupnou a kvalitní léčbu a služby.

Ze zjištěných skutečností a z toho, co žalobkyně uvedla v předcházejícím i tomto řízení jednoznačně vyplývá, že se jedná o žádost opakovanou, přičemž tvrzené skutečnosti jsou stejné. V současném řízení, zahájeném na základě opakované žádosti, žalobkyně neuvedla žádné nové skutečnosti, na základě kterých by došlo ke změně skutkového stavu a nutnosti věc nově posoudit. Podmínky pro použití § 10a písm. e) zákona o azylu byly v předmětné věci jednoznačně naplněny.

Soud ve svých úvahách vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65, www.nssoud.cz, podle kterého: „*Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.*“

Žalobkyně v žalobě uvedla, že nemá důvěru ve státní orgány a bezpečnostní složky v její vlasti a obává se, že by nebyla před násilím ze strany bývalého přítele chráněna ani v jiných částech země. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně ve správním řízení tyto obavy nezminila, žalovaný tedy neměl důvod se jimi zabývat. Soud připomíná, že rozhodující je skutkový stav existující v době rozhodování napadeného rozhodnutí. Dále soud dodává, že v předcházejícím řízení byla země původu žalobkyně shledána bezpečnou, což svědčí o nedůvodnosti uvedených obav žalobkyně.

Za nedůvodnou soud pokládá rovněž námitku porušení zásady non-refoulement. Z čl. 10 Ústavy České republiky vyplývá aplikační přednost zde vymezených mezinárodních smluv před běžnými zákony. Je nesporné, že mezi mezinárodní smlouvy mající aplikační přednost patří i Úmluva o právním postavení uprchlíků z r. 1951, publikovaná pod č. 208/1993 Sb. Podle čl. 33 odst. 1 této úmluvy „žádný smluvní stát nevyhostí jakýmkoli způsobem nebo nevrátí uprchlíka na hranice zemí, ve kterých by jeho život či osobní svoboda byly ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení“ (zásada non-refoulement). Aby bylo možno tuto zásadu vztáhnout na osobu žalobkyně, musela by být uprchlíkem ve smyslu uvedené Úmluvy. Žalobkyně však netvrdila žádné takové skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit, že by uprchlíkem v uvedeném smyslu byla. Za této situace nelze dle názoru soudu žalovanému vytýkat, že se aplikací uvedené zásady nezabýval.

Soud v tomto směru poukazuje na rozsudek NSS ze dne 4. 8. 2005, č.j. 2 Azs 343/2004-56, publikovaný pod č. 721/2005 Sb. NSS, www.nssoud.cz, podle kterého „V případě rozporu mezi ustanoveními čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (publikované pod č. 208/1993 Sb.) a § 91 zákona č. 325/1999Sb., o azylu má aplikační přednost čl. 33 odst. 1 Úmluvy. Pokud je však zjevné, že konkrétní žadatel nemůže být uprchlíkem typicky proto, že neuvádí žádnou skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování, není k takové aplikační přednosti důvod, neboť na takovou osobu čl. 33 odst. 1 Úmluvy nedopadá.“

Krajský soud v Brně konstatuje, že vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem dospěl k závěru, že správní rozhodnutí bylo vydáno ve shodě se zákonem a žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému nevznikly žádné náklady řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku, který nabývá právní moci dnem doručení (§ 54 odst. 5 s.ř.s.) je přípustná kasační stížnost za podmínek stanovených v § 102 a následujících s.ř.s., která musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Brně ve dvojím vyhotovení. Stěžovatel, který nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Brně dne 26. července 2010

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
samosoudkyně